

(Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και συγκινητικού έργου του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια και τέλος)

Ήταν η ίδια εκείνη συμφωνία, της οποίας την εκτέλεσι είχε διακόψει μ' ένα τρόπο τόσο σκληρό στο μέγαρο της πριγκίπισσας Κίρκου ή Καρολίνα με τα γέλια της...

Μά τώρα η Καρολίνα δεν είχε καμιά διάθεση να γελάσει. Όσο άκουγε την υπέροχη εκείνη μουσική, η καρδιά της σπαράζονταν από έναν απεριγράπτο πόνο...

Και όσο προχωρούσε στην εκτέλεσι του ό Σούμπερτ, τόσο η ταραχή της μεγάλωνε...

Τό στήθος της είχε φουσκώσει και δεν μπορούσε να κρατηθῆ πειά...

Λυγμοί της έπνιγαν τὸ λαιμό...

Τὰ δάκρυα είχαν άρχισι να κυλούν από τὰ μάτια της...

Ὁ πόνος είχε ξεχειλίσει σάν ένα κύμα που θέλει νά ξεσπάσει κάπου...

Ὁ Σούμπερτ είχε φτάσει πειά στο σημείο εκείνο της συνθέσεως, στο οποίο τὸν σταμάτησε άλλοτε η Καρολίνα με τὰ γέλια της.

"Ὅλοι τὸν άκουγαν έκστατικοί, γοητευμένοι, συνεπαρμένοι, κρατώντας κι' αὐτὴν άκόμα τὴν άναπνοή τους. "Ὅλη η άτμόσφαιρα έδουεϊτο από υπέροχες μελωδίες...

Μά νά. Έξαφνα ένας σπαραχτικός, ένας παρατεταμένος λυγμός άκούστηκε κι' η Καρολίνα σωριαστηκε λιπόθυμη στὴν άγκαλιά τὸν κυριών που τὴν περιστοιχίζαν.

Ὁ Σούμπερτ σταμάτησε τὸ παίξιμό του στο ίδιο σημείο άκριβώς, στο οποίο σταμάτησε κι' άλλοτε.

Τὴ μιὰ φορά η Καρολίνα τὸν είχε διακόψει με τὰ γέλια της...

Τώρα τὸν δέκοπτε με τὸν λυγμό της...

"Ἡ λιποθυμία της νεονύμφου είχε άναστατώσει τὸς προσκαλεσμένους. Τὴν μετέφεραν θιαστικά στο δωμάτιό της και σιγα-σιγά τὸ σαλόνι άδειασε...

Σὲ λίγο, μονάχη ὁ Σούμπερτ θριασκόταν σ' αὐτό... Είχε άπομείνει μπροστά στο πιάνο του, κυριευμένος από μιὰ άπεριγράπτη συγκίνηση... Τὸ μυαλό του ήταν τόσο θολωμένο, ὡστε οὔτε νά σκεφθῆ δεν μπορούσε... Κιτταζε πότε τὰ πλήκτρα τὸ πιάνου και πότε τὴ σύνθεσι του...

"Ὁ! πόσο μοιραία είχε σταθῆ για τὴ ζωὴ του η συμφωνία αὐτή... Δυὸ φορές είχε θελήσει νά τὴν εκτέλεσει και τις δυὸ φορές η εκτέλεσι του είχε σταματήσει με τὸν πιο τραγικό τρόπο...

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πόσο πικρὴ εἶν' η ζωή!... Πόσο μάταια τὰ φτωχά ανθρώπινα δνεϊρα... "Έρωσ, τέχνη, ὅλα είχαν χαθῆ πειά για τὸν Σούμπερτ... Τίποτε δεν είχε πειά γι' αὐτὸν σημασία...

"Ὅχι! "Ὅχι!... Αὐτὴ η συμφωνία έπασε νά μείνη χωρὶς τέλος... Τὸ τέλος της τὸ είχε λήσει η Μοίρα... Θα σταματοῦσε εκεί που δυὸ φορές τὸ χέρι της Εϊμορμένης τὴν είχε σταματήσει...

Νευρικά, ὁ Σούμπερτ πῆρε τὰ χειρόγραφα με τις νότες στα χέρια του... Εἶδε που εἶχε σταματήσει τὴν εκτέλεσι του και με τὸ μολύβι του έβαλε εκεί μιὰ μεγάλη παύλα. Έπειτα, ὅσα νεϊρόγραφα περιείχαν, τὰ έξοκισε νευρικά και πέταξε μακριά τὰ κομμάτια τους...

Νά, γιατί η περίφημη έκείνη συμφωνία τὸν μεγάλου

Βιεννέζου συνθέτου, έμεινε ήμιτελής... και με τὸν τίτλο αὐτὸ εἶνε γνωστὴ ὡς σήμερα...

"Ὅλη εκείνη τὴ νύχτα, ὁ Σούμπερτ, δεν μπόρεσε νά κλεισῆ μάτι στο δωμάτιο που τὸν είχαν παραχωρήσει στὸν πύργο τὸν "Έστερτζου.

Στις στιγμές που τὸν κυριεῖε ένα εἶδος νάρκης, ένοιωθε τὸν εαυτό του νά θυβίζεται σὲ μιὰ σκοτεινή, σὲ μι' άπύθμητη σβύση, μέσα στα σκοτάδια της ὁποίας χανόταν... Κ' έξαφνα έβλεπε ένα φῶς πέρα... ένα φῶς άμυδρό στὴν άρχή και ζωηρότερο κατόπιν, που έτρεχε νά τὸ φτάσει... Μά εκείνο τότε χανόταν...

Κι' ὁ Σούμπερτ συνέρχονταν από τὸν ἐξιάλη που τὸν θασά-νιζε...

Πρὶν άκόμα ζημωρῶσει, πετάχτηκε από τὸ κρεββάτι του... Δεν μπορούσε νά μείνη πειά περισσότερο εκεί... "Ἦθελε νά φύγη μακριά... νά χαθῆ...

"Ὁ άέρας τὸ δωμάτιο του τὸν θάριανε... Του φαινόταν πῶς βλόκληρος ὁ πύργος θα έπεφτε επάνω του και θά τὸν πλάκωνε. Δεν μπορούσε πειά νά μείνη εκεί... "Έπρεπε νά φύγη... νά φύγη για πάντα ὀριστικά...

"Άσυναίσθητα, ιτύθηκε και θύγχε έξω... "Εφευγε χωρὶς νά δη, χωρὶς ν' άπογαρητῆ κανένα...

"Έξω, η μέρα μόλις είχε άρχισι νά χαράζει... Ἡ ποινή θροσιά ήταν άρκετά τσουχηρή, μά ὁ Σούμπερτ οὔτε τὴν ένοιωθε καθόλου... Άρχισε νά προχωρῆ μέσα στὴν έξοχή που κοιμόταν άκόμα...

Πὸ πῆγαινε... Οὔτε αὐτὸς δεν ηξερε...

"Ένα πουλι άρχισε νά τραγουδά, κρυμμένο σ' ένα δέντρο...

Τὰ βῶδια μούγκριζαν μακριά στα ὀπισθοκατικά...

Πέρα τὰ θουνά έπαιρναν σιγά-σιγά μιὰ ροδόχρομη ὄψη...

Κι' ὁ Σούμπερτ προχωρούσε, προχωρούσε...

"Ὅλοι οἱ αἰγίνοι ήχοι, ήχοι γλυκοί, μελωδικοί, πλημμυρίζαν τ' αὐτιά του...

"Ἡ καμπάνα ενός παρεκκλησιου χτυποῦσε για τὸν ὄρθρο... Πόσο γλυκὸς ήταν ὁ ήχος της... "Εμοιάζε με τὴν προσευχή της φύσεως που ζυπνοῦσε...

"Άληθεια, η προσευχή... Εκεί μονάχη θα μπορούσε νά βρη τὴν περιγορία τὸ Σούμπερτ... Μά η δικὴ του προσευχή δεν θα μπορούσε νά μοιάζη με τὸν άλλον ανθρώπων... "Έπρεπε νά εἶνε κάτι ξεχωριστό... κάτι άνωτερο... κάτι μεγάλο...

Και νά τὰ θήματα τὸν είχαν φέσει μπροστά σ' ένα ἔξινο άγαλμα της Παναγίας, που ὀ χωρικοί τὸ είχαν στήσει στή μέση τὸν άγρῶν για νά τὸς προστατεῖ... Μπροστά στο ταπεινό αὐτό άγαλμα της Παρθένου, ένα φτωχικό κατηλάκι έκαιγε...

Μά η έρεθισμένη φαντασία τὸ Σούμπερτ τὰ έβλεπε ὀ' αὐτά πολὺ διαφορετικά... Τὸ κατηλάκι τὸ φαινόταν σάν τὰ ἑκατομύρια τὸν άστρων που φάτιζαν τὸ θρόνο της δεσποίνης τὸν ὀρανῶν... "Εβλεπε ὀλόγυρα της τὰ Χερουβειμ και τὰ Σεραφεϊμ νά ψέλιουν τὸς αἶνους της... "Εβλεπε τὸς άρχαγγέλους νά ὀποκλινῶνται μπροστά της...

"Ὁ! τὸ θεῖο ὄραμα!...

Κι' ὄλοι οἱ ήχοι της αἶγης, καθὸς θούζιναν στ' αὐτιά του, άσυναίσθητα, μετεβλήθησαν μέσα του σὲ μιὰ ὀδρανια μουσική, σὲ μιὰ προσευχή αξία της Θεομήτορος...

-Χαίρε, Μαρία! ψιθύρισαν τὰ

